

„A keresztt útján, gyermekeim, csak az első lépés nehéz. Legnagyobb keresztünk nem maga a keresztt, hanem az, hogy félünk tőle. Nincs meg a bátorságunk, hogy hordozzuk, jóllehet tudjuk s tapasztaljuk, hogy kikerülni nem lehetséges; utolér bennünket.” (Vianney Szent János)

Nagybőjt 5. vasárnap „B” **Jer 31,31-34; Zsid 5,7-9; Jn 12,20-33**

A búzaszem

Most vettetik ki e világ fejedelme. Hogyan? a XX. század gyalázata, milliók és milliók kiirtása, Gulág, Auschwitz, a vörös Khmer rémtetteire, hutuk és tuszik öldöklésére és a túlhízott hájfejű-szívű kevesek közönyére, a lázarak millióinak fekélyeivel, éhhalálával mit sem törődő bespájzolásaikra, és ezek védelmére kifejlesztett iszonyú fegyverezésekre, a népirtó projektekre, milliárdokat fertőző szívirtó programokról, melyek – a média segítségével - azt célozzák, hogy legyél csak test, jól zabáló fogyasztó: mértéktelenül élj a hangulatcsinálókkal, hogy légy feldobott, a divattal, hogy le ne maradj. Kétezer éve mondta Jézus: *most vettetik ki a világ fejedelme.* **Azt tapasztalom, hogy a világ fejedelme egyre inkább regnál, csúcsra járhatja magát és tombol. Tévedett Jézus? Naiv volt?**

„Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia.” Erre az órára rég készült már az Üdvözítő, mikor szólt róla, mindig hozzákapcsolta a szenvedés, sőt az erőszakos halál gondolatát. Ez jelenik meg előtte, immár közvetlen fenyegetésként: a búzaszemnek a földre kell hullania, meg kell halnia ahhoz, hogy bő termést hozzon. Az utolsó vacsorán azt mondja majd tanítványainak: „én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők”. Maradjatok bennem, én tibennetek, s akkor sok gyümölcsöt hoztok. Az Atya, aki egyszülött Fiát a szenvedés és a halál órájában dicsőíti meg, becsülni fogja azokat, akik hűséges szolgálóként részt vállalnak az áldozatában: nem ragaszkodnak az életükhöz, hanem készek azt elveszíteni.

Aztán Jézus önmagába mélyed. Neki sem könnyű elébe mennie a passiónak. Most vetődik fel Jézusban a gondolat, kérnie kellene az Atyát, kímélje meg ettől az órától. – „De hiszen épp ezért jöttem!” Egész küldetését tagadná meg, ha most meghátrálna. Már kész is a bátor mondat: „Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” Válaszul pedig fölhangzik az égi szózat: „megdicsőítettem, és újra megdicsőítem.”

Jézus Krisztusnak az Atyába vetett bizalma: vállalta a kereszthalált. Jézus bele tudott halni, az Atyába vetett bizalomba. Ennek a bizalomnak jegyében kimondja az embereknek: ha megöltök, az Atya feltámaszt engem! Jézus dönt és vállalja. Csak egyedül ő tette ezt így meg a történelem során.

A búzaszem a földbe esik, meghal, és sokszoros termést hoz. Hogyan hal meg? A világ fejedelme öli meg, áldozattá válik, s így eggyé válik minden áldozattal, szeretete, isteni élete az övék. Hányféle áldozatról szóltam! Jézus az övék: föltámadott, isteni életét kínálja nekik. Ki az, aki téved? Bizony a világ fejedelme számítja el magát, s én, ha nem merek Jézussal ártatlanná, szeretetből áldozattá lenni. A szenvedés fekete vasárnapján az evangélium a legnehezebb, a nyolcadik boldogság világába vezet: **Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak és üldöznek benneteket...**

Életemben egyszerre van jelen Krisztus keresztye és húsvéti megdicsőülése: János szerint mind a kettő már most. Akkor teremek gyümölcsöt, ha hajlandó vagyok a földbe hullani. Akkor szólítja meg életem a világot, ha a nagypéntek szenvedését és a húsvét dicsőségét, vagyis a Húsvét titkát hordozza.

Néhány görög kéréssel fordul Fülöp apostolhoz: „Uram, látni szeretnénk Jézust”. A *látni* kifejezés az evangélista szóhasználatában nem csupán fizikai látást fejez ki, hanem valakinek a mélyebb megismerését és a vele való szoros, bensőséges kapcsolatot kialakulásának vágyát is. Ezek a zarándokok tehát találkozni akarnak Jézussal, s ehhez attól a Fülöptől kérnek segítséget. Környezetemben élnek olyan férfiak és nők, akik nem ismerik még Jézus Krisztust, de titkon vagy kimondva ott él bennük a vágy, hogy találkozzanak vele.

Nekem nem kell protekció, hogy lássam Jézust! Mindennap szemlélem az Eucharishtiában, találkozom vele a Szentírásban és embertársainkban. És így egyre inkább képessé válok arra, hogy a Szentlélekkel együttműködve másokat is el tudok vezetni Jézus arcának meglátására, vagyis a vele való személyes barátságra! **Hogyan?** Példát kell vennem Jézusról. Példát kell vennem az Atyára való teljes ráhagyatkozásban, bizalomban. Így megértem Szent Pál szavait: „amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős”; és „az erő a gyöngeségben nyilvánul meg teljesen.” Amikor nélkülözés, szenvedés, pusztulás ér, és ezt az Atyába vetett bizalommal fogadom, akkor járok Jézus útján. *Farkasfalvy Dénes szavai: **Bizalom** - **szorongás** - **győzelem***: ez a három a keresztyén egzisztenciámban egybefonódik.